

איכה ישנה בוד

הכנסת היא מועדון נפלא. עוגות טריות, תה חם, עיתונים מהיום וכרסות אצילות לרכיבה. אין חובות. עושים מה שרוצים. פשוט נעים. אין שום חוק המחייב חברי-כנסת להשתתף בשיבות. לעומת זאת אין שום חוק האוסר לנהל דיונים סוערים באולם ריק. וכך יש תמיד ישיבות חשובות מאד, אבל לעולם אין יושבים בהם חברי-כנסת. קואורדינציה מושלמת. היינון מרוויה, והעם לעולם אינו מפסיד. הכל היה בסדר. לולא הח"כ דבורה נצר. יום-יום הולכת הח"כ הנאמנה לכנסת ויושבת לבדה באולם: שומעת לבדה, מצביעה לבדה. לא נעים לשבת לבד באולם כה גדול. ובי משך ארבע שנים תמימות חיפשה הח"כ המיו- אשת את הרגע בו תוכל לנזוף בחברים שאינם באים לישיבות, והנותנים לה ככה להימק ב- בדידותה המזהרת והנוראה. ארבע שנים היא חיפשה את הרגע לנזוף במישהו, ולא מצאה. כי האולם היה תמיד ריק.

לכן, השבוע, כשנערכה ההצבעה על חגי אשד, והאולם היה פתאום מלא, ניצלה החברה את ההזדמנות. הפסיקה את הוויכוח הלוהט וזעקה זעקה גדולה: «חברים! למה אינכם מו- פיעים לישיבות?! למה הם נותנים לה לשבת לבדה באולם? למה?»

הייתי מוזעזעת. כינסתי מושב-חירום טלפוני של 20 ח"כים והתייעצתי איתם על הבעיה. זו אכזריות, הערתי, לתת לחברה מסורה לשבת לבדה באולם משך ארבע שנים תמימות. הי- יודעים חברי-הכנסת איזה רושם רע יעשה הי- דבר על ציבור הבוחרים? להניח לאשה חסרת- הגנה לשמוע לבדה נאום על תקציב-המדינה? יש לעשות משהו, אמרתי. יש לחוקק חוק ש- יחייב כל ח"כ להופיע בכל ישיבות הכנסת. וכל מי שיעדר, אחת דתו — להענש.

ח"כ מנחם כהן ממפא"י ביקש מייד את רשות-הדיבור. הגשתי לו את הטלפון, והוא הכריז לקהל נעלם בן חצי מיליון איש: «אני נגד עונשים! הפתרון האחד והיחיד לבעייתך של דבורה נצר הוא: בחירות איווריות!!» כמו האיש ההוא, שכל דבר מזכיר לו מין.

שאלתי סליחה, מה הקשר, והוא שמח להגיד מהו: «בבחירות איווריות יהיה נתון הנבחר לביקורתם המתמדת של בוחריו. הם ייפגשו איתו ויבקשו ממנו שיספר להם על מהלך העבודה בכנסת, ומה דיברו היום בישיבות. אז, הוא לא יוכל להרשות לעצמו להעדר מה- ישיבות. כך לא תשב עוד נצר לבד».

ח"כ מרדכי ביבי מאחדות-העבודה שפע בוז גלוי: «הח"כ לא נבחר כדי לשבת בכנסת. יש לזכור שיש לו עשרות תפקידים אחרים וחש- בים יותר: מסיבות, קבלות-פנים, הרצאות ב- סניפים, נסיעות לחו"ל, טיולים בארץ, שלי- חיות, שיחות עם בוחרים, ישיבות במפלגה, ועידות וקונטיילים. הח"כ נצר אינה יכולה לדרוש ממנו שאחרי כל זאת ישתתף גם ב- ישיבות הכנסת שלה».

«ח"כ פרוש», שאלתי, «כיצד לדעתך יש להע- ניש ח"כ הנעדר מישיבות, ושאינו רוצה לשבת עם ח"כ נצר באולם? הסבור אתה שקיום מושב קיץ בזמן הפגרה, כעונש, ישים קץ להפקרות?» נציג אגודת ישראל היה פסימי, בניגוד לכל עיקרי תורתו הקדושה. «לא, לא», נענע הח"כ בראשו עטורי-הכיפה, «שום עונש לא יעזור. אם המפלגה זקוקה לח"כים, שום דבר לא יעזור להביאם לכנסת. אגב, כמה שנים לא הופיעו הח"כים נמיר, בך-גוריון ויערי בכנסת?»

דאנס סורכת ומרים

האביב בא, ולי אין כלב. כמה מחריד. אביב בלי כלב. ולכן, כשקראתי ביום השישי בהארץ את המודעה בעמוד הראשון כי איש בשם אילן קריגר רוצה למכור כלב אפגאני בן שלוש- שה חודשים, עם שלשלת יוחסין, צילצלתי מיד למספר 824508 בין 8—10 בבוקר, למרות ש- היה עדיין ערב.

החלטנו להיפגש בקפה. מר קריגר אמר בטלפון: «אם תראי איש עם כלב, תדעי שאחד מהם זה אני».

חיכתי בקפה. פתאום ראיתי איש עם כלב. האיש ניגש ואמר: «זה אני. וזה הכלב». שניהם היו גבוהים, פניהם ארוכות וצרות, והם דמו זה לזה, אבל האיש דמה קצת יותר לכלב. מכפי שהכלב דמה לו. הוא שלף מהתיק את תעודת-היוחסין של

כלב אפגאני

ז'אנט-מארי, זו הכלבה, המשתרעת על שמונה דורות, והחתומה על-ידי יושב-ראש המועצה המלכותית לכלבים של בריטניה.

ז'אנט ישבה ליד השולחן, שתתה תה וחלב ואכלה עוגת תפוחי-עץ, והיתה זהובת-שיער כמו שבדית, בעלת פנים שחורות כעורב, ונר- אתה יפה ומושלמת. אנשים עברו, הסתכלו ושאלו: «מה זה? כלב?»

«בעצם, מדוע אתה מוכר אותה?»
«אני לא מחלק כלבים במתנה. הנסיון הוכיח לי שכלב הניתן בחינם מקבל יחס איום. אנשים מזלזלים במתנות. כלב, שמשלמים בעדו מחיר הגון, מקבל טיפול הגון».

«מדוע אתה רוצה להיפטר ממנה?»
«מרום רחמים. אני איש עסוק מאד. יש לי משרד-ביטוח בבת-ים, ואני בן 26. אין לי זמן להעניק לכלבה האפגאנית את היחס שדורשת כלבה אפגאנית». הוא קנה אותה בלונדון. ז'אנט-מרי נולדה ב-11 באוקטובר, במזל מאזניים, באחוזתה של לידי וסטברי מחוז קנט. לאמה קראו זלדה, והיא היתה מלכת- היופי של בריטניה בשנת '58.

לאביה קראו פאשה, לסבתה — סאלינה, לסבא — הילסמן, לסבא של הסבא — ג'ינג'יס חאן, לסבא של הסבא של הסבא — אלנבי. לסבתא מצד אמא קראו — יונה. יתכן שהיא היתה ממוצא יהודי.

«ז'אנט היא שיא הטיפשות?! הכריז בגאוה. «אתה מעוניין למכור אותה, מדוע אתה אומר שהיא שיא הטיפשות?»

«כדי שיקנו אותה. כלבה חכמה עושה צרות». הוא ביקש לקרוא לי קטע מסויים מתעודתה של ז'אנט. נאמר שם כי הכלבים האפגאניים מוצאם מאפגאניסטאן. הם כלבי צייד בעלי מבע אנושי מבלבל, מצטיינים בנימוסי-החברה וטור- פים נמרים. «שימי לב», הדגיש מר קריגר, «טורפים נמרים!»

«חשוב מאד לטרוף נמרים», אמרתי. «נכון מאד», התרגש האיש, «וזה עוד לא הכל למה שמסוגלת כלבה אפגאנית. היא מצילה תינוקות מהקומה השישית בעת שריפה, היא מג- לה קבורים בשלג, מצילה טבועים, נלחמת בגר- מנים. היא אחת הכלבות היחידות בעולם הי- נובחות וגם נושכות».

«בכמה אתה מוכר אותה?»
«900 לירות. אבל אני לא מוכר».
«מה קרה?»
«התחרטתי. משוגע מי שמוכר כלב כזה».

הח"כ האנס קלינגהופר היה נמרץ ושואף-נקם. «עונש!» הוא דפק על השולחן. «אני מציע לנקות משכורתו של הח"כ כמיספר ימי היעד- רותו, כמו שעושים בשווייץ».

«מה? מה הוא אומר? להוריד מהמשכורת? הודעק המורד הצעיר, הח"כ אריה בן-אליעזר מחרות, «איזה משכורת? מה משכורת? זאת משכורת?! לדבר העלוב שמקבל הח"כ היש- ראלי אתם קוראים משכורת?»

«אולי», ניסיתי לפשר, «רצוי להטיל עליו עונש סימלי, כמו נאום-חובה מטעם מינהל ה- הסברה, על כל יום היעדרות?»

«שטויות! אי-אפשר להטיל עונש על ח"כ רק בגלל שהוא לא רוצה לשבת בישיבות הכי משעממות בעולם», הסתער ח"כ יוסף סרלין (ליברלים) שהראה את זיו פניו לכנסת בפעם האחרונה לפני שלושה חודשים בדיוק. «יש עוד צד לדבר. יש ויכוחים עקרים, שאין טעם ל- אופוזיציה להשתתף בהם. המשמעת הקואליצ- יונית מחסלת ממילא כל הסתייגות».

«לא נכון!» התרגז מנחם כהן ממפא"י. «אם יש מישהו שחייב להיות באולם כל הזמן, זה קודם כל האופוזיציה. לקואליציה יש הצדקה להיעדר. אנשיה תופסים משרות חשובות».

שר-האוצר, פינחס ספיר, היה מאד בלתי- חברותי: «אני מופיע בכנסת מתי שאני צריך להופיע! אני גם לא שמעתי כשנצר אמרה שלא באים לישיבות, כי לא באתי לאותה ישיבה».

שר-העבודה יגאל אלון היה כה רציני. הוא הבין מאד את חומרת המצב, אך קולו היה אי- תן. הוא דיבר אלי בטלפון מקיבוץ גינוסר.

«אקף: יש להוריד את האש"ל מחברים הנע- דרים מישיבות המליאה. גם אם הם נוכחים במזנון».

«בית: יש להקריא את שמות הנעדרים בקול יום-יום. על העיתונות לפרסם את שמותיהם. גימל: יש חברים המחרימים לגמרי את ישיבות הכנסת. אינני רוצה להזכיר שמות (ראה ח"כ פרוש). נגדם יש לעשות דבר אחד: ח"כ שאינו מופיע במשך שלושה חודשים ללא הסבר סביר, דינו כאילו הגיש התפטרות».

הח"כ משה ברעם ממפא"י אמר שהוא מוזעזע לגמרי. עונשים לח"כים! מי שמע על כך! צריך,

ח"כ דבורה נצר

הוא אומר, להשפיע על החבר, בדרכי-שלום, ש- יבוא אל הישיבה. לדבר אתו כמה זה חשוב לעם, לשוחח בנועם, ואם צריך, שהנשיא גם יב- וף קצת.

«חס וחלילה!» כמעט התעלף ויקטור שם-טוב ממפ"ם. «לנזוף בח"כ? מה זה, הוא ילד? הי- נשיא צריך להעיר את אוונו בעדינות, כאילו דרך אגב».

השר יוסף בורג חושב שחשוב יותר שהח"כ ייצא לעיירות-פיתוח, מאשר שישב בדיונים. די בכך שהוא יופיע רק להצבעות חשובות. ואם בכלל לא יופיע, אין זה עיסקה של הכנסת, אלא של המפלגה שלו. שלא תבחר בו בפעם הבאה. זה יהיה עונשו».

הייתי עייפה. אני לא החברה של הח"כ נצר. היא יכולה לדאוג לעצמה. אבל הח"כ משה סנה אמר רגע, יש לו עוד משהו מוחץ:

«אני בעד הטלת עונשים על ח"כים. השאלה מתי. כי יש וצריך להטיל קנס דווקא בעד נוכחותו של ח"כ בדיונים, ויש וצריך לתת לו פרס דווקא בעד היעדרותו».

עד אז תצטרך הח"כ נצר לשבת לבדה.